

Julien VERMOTE

Wielrenner

Voor u zijn de voorjaarsklassiekers nog veraf, voor de renners niet. Net terug van een training op de piste in Gent vertrok Julien VERMOTE naar Spanje, alweer om te trainen. Begin januari opnieuw. De kerst brengt hij door bij zijn familie en vriendin. „Daar kan ik zo van genieten”, vertelt hij met het hart op de tong. „Na de drukte van de koers vind ik bij hen rust, net als in de kerk.”

‘Talent volstaat niet. Je moet ook hard werken’

Ilse VAN HALST

In een baristabar in Kortrijk nipt Julien VERMOTE met smaak van een piccolo en vertelt hij honderduit. „Ik kan genieten van een kop koffie of een glas wijn, maar niet tijdens het seizoen”, klinkt het karaktervol. Breeduit glimlachend voegt hij eraan toe: „Nu en dan genieten, om er vervolgens opnieuw in te vliegen en stevig te presteren. Een goede balans is belangrijk, zoals met alles in het leven.”

–Als coureur bent u vaak onderweg en werkt u als anderen vrijaf hebben. Een hard leven?

Het is hard werken, maar het is ook fijn wanneer je mensen kunt laten genieten van een spannende koers. Ik heb het geluk dat ik van mijn hobby mijn beroep kon maken. Net als mijn broer wilde ik coureur worden. Aanvankelijk bakte ik er niet veel van. Bij de Aspiranten werd ik gelost of zelfs gedubbeld. Dat was niet leuk, maar het was een prima leerschool. Zo kweek je karakter en leer je doorzetten. Bij de Nieuwelingen vlotte het beter. Dat gaf vertrouwen. Toch moet je met de voeten op de grond blijven. Wil je iets bereiken, moet je je blijven inzetten. Misschien is het beter tien procent minder talent te hebben en iets harder te werken.

„Je moet ambitieus zijn, maar niet ten koste van anderen”

–Is het die zin voor realiteit die u ook aan het studeren zette?

Ik studeerde boekhouding en fiscaliteit terwijl ik bij de Beloften koerste. Ook al koers je succesvol op je achttiende, je krijgt het niet in de schoot geworpen. Dromen doet leven, maar je moet ook nuchter blijven. Ik vind het niet erg om hard te werken. Integendeel, als je alles gegeven hebt, is de voldoening des te groter. Er zal altijd wel iemand zijn die het makkelijker heeft dan jij, die het beter doet, die meer heeft. Steeds vergelijken met anderen maakt je alleen maar ongelukkig. Ga voor je droom, doe je best, trek je op aan wat je realiseert en wat je voldoening geeft. Iedereen heeft moeilijke momenten. Net daaruit leer je. Net daardoor groei je.

–In de koers gaat het om winst. Er is maar een eerste plaats. Hoe gaat u daarmee om? Natuurlijk win ik graag, maar het schenkt

me ook voldoening als ik een ander aan de overwinning kan helpen. Dat is de christelijke gedachte die ik van thuis meekreeg om goed te doen voor een ander. Ik heb er geen moeite mee mezelf weg te cijferen en in dienst van een ander te rijden. Door je best te doen, door je inzet, door je mentaliteit, dwing je appreciatie af. Dat krijg je niet op een dienblaadje. En dan komt je kans wel. Zo was ik kopman in een wedstrijd in Engeland. Je moet altijd ambitieus blijven, maar niet ten koste van anderen.

En ja, in de koers is er maar één winnaar, behalve in het WK ploegentijdrit dat we in oktober wonnen. Zo staat er in elke koers achter iedere kopman of winnaar een ploeg die een tactisch plan uitwerkt. Buitenaf is daar weinig erkenning voor, in de ploeg gelukkig wel. Als je moet strijden voor een zege, zoals in 2013 in de Giro met ‘Cav’ (Mark Cavendish, die Vermote lof toezwaaide omdat hij zich leeg reed in de jacht op de koplopers en aldus zijn kopman aan diens honderdste ritzege hielp, n.d.r.) en je rijft die binnen, is dat prachtig. Dankzij de ploeg stijgt je boven jezelf uit en zet je een knalprestatie neer. Dat kunnen delen met je ploegmaten is super.

–U bent bijna dertig. De meeste wielrenners hangen hun fiets aan de haak rond hun 35ste. Kijkt u al vooruit?

Nu stop ik al mijn energie in de koers. Ik besef echter goed dat het leven meer is dan dat. Nadien wil ik een nieuwe uitdaging zoeken, liefst iets dat ik met passie kan doen. Wat je graag doet, doe je beter. Dat komt dan weer anderen ten goede. Zo maak je de wereld toch een beetje beter.

–Hoe moeilijk is het om te gaan met de druk, van uzelf, uw familie, uw supporters, de sponsor, uw ploegmaten, de media?

Je mag nooit gaan zweven. Elk jaar opnieuw moet je van nul beginnen en alles geven. Je moet altijd top zijn. Dat is zwaar. In het seizoen word je bovendien geleefd. Ik vind dan steun en houvast in mijn ge-

Eerder getuigde Julien Vermote in de Sint-Michielskerk in Kortrijk: „Ik wil niemand iets opdringen, wel uitnodigen.” © Violet Corbett Brock

loof. Naar de kerk gaan, brengt rust. Natuurlijk ga ik niet elke zondag naar de mis, dan zit ik vaak op de fiets. Je kunt echter evengoed op maandag of vrijdag naar de viering. Ik ga niet naar de kerk om iets te vragen of te krijgen. Soms moet je geven, zonder iets terug te verwachten.

–Voor een jonge gast is het niet vanzelfsprekend om gelovig in het leven te staan en dat uit te dragen. Hoe beleeft u dat?

Mijn ouders voedden ons bewust katholiek op. Als jongere beslis je dan zelf wat je met die christelijke waarden aanvangt. Dat is niet makkelijk. Als tiener is er niets hips aan om met vrienden naar de mis te gaan. Inmiddels besef ik wat een geschenk ik meekreeg. Ik lig niet wakker van wat anderen daarvan denken. Je moet je leven niet afstemmen op de mening van een ander. Dat maakt niet gelukkig.

Toen ik naar Kortrijk verhuisde, belandde ik per toeval in de Sint-Michielskerk, de thuishaven van de Sint-Michielsbeweging, een nieuwe beweging die jongeren begeleidt in hun geloofsgroei. Daar wordt betrokken gevierd. Dat spreekt me aan. Ik getuigde er al eens. Niet dat ik zo’n voorbeeld ben, maar als profwielrenner kan ik mijn bekendheid in positieve zin gebruiken om te getuigen over wat ik belangrijk vind in het leven. Ik ben niet beter dan een ander. Ik wil niemand iets opdringen, wel uitnodigen. En dan moeten ze zelf maar zien of ze zich willen laten inspireren. Ik vind het alvast belangrijk mijn geloof een plek te geven in mijn leven. Om te doen wie ik ben en te zijn wat ik doe.